

Inhoud

- 1 Hoofdpersoon 7
- 2 Je gaat het pas zien als je het hebt meegemaakt 27
- 3 Onzichtbare gevolgen 33
- 4 Inhoofdig 41
- 5 Een dikke 10 57
- 6 Bloed 65
- 7 Massa 73
- 8 Tumor 85
- 9 Kaarsjes 91
- 10 Op reportage in het Westeinde 99
- 11 Bliksem 105
- 12 Nederig 111
- 13 De Mascha-fluisteraar 125
- 14 Rust roest 131
- 15 Mount Everest aan krediet 143
- 16 De zwanen lunchen mee 151
- 17 Poortwachter 163
- 18 Herwaardenen kun je leren 169

- 19 Loslaten 181
- 20 Denk aan PRET, gebruik NIVEA, laat OMA
thuis en wees een OEN 187
- Verder lezen 193
- Dankwoord 197

I

Hoofdpersoon

We gaan dit boek rustig beginnen.
Niet te veel indrukken, niet te veel informatie, vooral niet te veel prikkels.

Kalm aan.

We hebben de tijd.

De hoofdpersoon van dit boek en ik hebben vanmiddag afgesproken in een niet al te drukke uitspanning nabij het Centraal Station in Utrecht. Het afgelopen jaar hebben we elkaar veelvuldig gezien en gesproken, zowel bij haar thuis als op het computerscherm. We hebben gesprekken met belangrijke personages gevoerd en een paar keer zijn we samen ‘op reportage’ geweest.

Vandaag gaan we elkaar zien voor een afsluitende ontmoeting, een resumé voordat ik dit boek zal afronden.

Hoewel we hebben afgesproken in een grand café, besluit ik mijn hoofdpersoon op te wachten tegen-

over een van de uitgangen van het station, om haar naar het etablissement te kunnen begeleiden.

Ruim van tevoren installeer ik mij op een niet zo comfortabele lange bank, met in mijn rugtas een dik dossier over niet-aangeboren hersenletsel. Afgekort is dat NAH, een paraplueterm voor meerdere verschijnselen die te maken hebben met blijvende fysieke en mentale problemen na een hersenbeschadiging. Niet-aangeboren hersenletsel was maandenlang het onderwerp van onze gesprekken en ontmoetingen. Mijn hoofdpersoon heeft namelijk iets aan haar hoofd.

Bladerend door mijn aantekeningen stel ik vast dat om me heen mensen vooral op hun telefoon kijken, maar ik zie hen ook lezen, eten en wachten, terwijl honderden, misschien wel duizenden andere reizigers zich van en naar de perrons haasten. Het heeft iets vervreemdends om me in de chaos van een kolkend station te verdiepen in motorische en neuropsychiatrische gevolgen van beschadigd hersenweefsel.

Nu kan ik mijzelf onder dit soort omstandigheden in de regel vrij gemakkelijk afsluiten van de buitenwereld, om mij halfblind en halfdoof te storten op leesvoer of laptop, maar vandaag besluit ik me aan de drukte over te geven.

Hoewel ik me heb voorgenomen dit boek kalm te beginnen, probeer ik bij wijze van experiment de

stationsambiance in volle omvang tot me door te laten dringen, om zelf eens te ervaren hoe het is om de wereld in alle hevigheid te laten binnenkomen.

Het verbaast mij hoe overweldigend de gewaarwording is.

Ontelbare gehaaste voetstappen... Sjokkende, in zichzelf gekeerde jongeren met schelle muziek op hun koptelefoons... Tikkende naaldhakken... Rolkoffers... Vouwfietsen... Skateboards... Luid telefonerende mensen... Reizigers die praten, lachen, schreeuwen zelfs... Flarden Engels, Frans, Slavisch, Arabisch, Berbers, Turks, Utrechts, Brabants... Iemand die om geld bedelt... Iemand die discussieert met zichzelf... Iemand die boos is op de wereld... Norse mensen... Vrolijke mensen... Een ruziënd stel... Iemand in een rolstoel... Een hond die uitbundig blaft... Kinderen die een bal achterna rennen... Meeuwen die krijzen en opvliegen van vuilnisbakken... Rondwaaiende etensgeuren, parfums en ondefinieerbare grootstedse walmen... Knipperende lichtreclames... Elektrische schuifdeuren... Schallende pingels over de omroepinstallatie van het station... Aangekondigde vertragingen... Waarschuwingen voor zakkenrollers... In de verte knetterknieerende treinstellen... Optrekkende auto's... Toeterende stadsbussen...

Je zou er kortademig van worden.

Normaal kunnen hersenen het grootste deel van

deze dagelijkse kakofonie en aanwezigheid van de wereld wegfilteren, maar mensen met niet-aangeboren hersenletsel hebben hier vaak moeite mee, weet ik inmiddels uit de vele verhalen.

En dan verschijnt er uit de schuifdeuren van de stationshal een knappe vrouw met een vriendelijke uitstraling.

Mascha Kamphuis is begin vijftig, hoewel ze – een genetisch cadeau voor mensen met Indisch bloed – veel jonger oogt. Ze komt energiek en blakend over, op haar wandelstok na verraadts niets dat ze gebukt gaat onder een serieuze aandoening waaraan alleen al in Nederland meer dan 650.000 mensen lijden. NAH is een stille sloper, een vaak onzichtbare aandoening die veel leed aanricht.

Glimlachend wandelt Mascha met ingetogen pas naar me toe, voorbijgesneld door reizigers die zich verplaatsen van A naar B.

Na onze omhelzing wil ik haar rapportcijfers voor vandaag weten. Dat is mijn vaste beginzin, een vraag die zij zichzelf ook regelmatig stelt. Hoe hangt de vlag erbij? Wat is het dagrapport?

Als ze er even over heeft nagedacht, antwoordt ze: ‘Een zes voor energie en een zeven voor stemming.’

Dat klinkt voor buitenstaanders wellicht aan de magere kant, maar uit ervaring weet ik dat dit voor haar prima scores zijn. Het is zoals Jor, Mascha’s dertienjarige zoon, een tijdje terug vaststelde: ‘Een

zes is altijd jouw maximum voor energie, mama, jij zit nooit hoger. Een zes is dus eigenlijk jouw nieuwe tien.’

Jors uitspraak deed denken aan een bekende dichtregel van J.C. Bloem: ‘Alles is veel voor wie niet veel verwacht.’ Een zes is uitstekend als je niet meer dan een zes verwacht. Dat was een wijze constatering, waarover Mascha goed nadacht. Als je altijd maximaal ‘een zes’ antwoordt op de vraag hoe het gaat, wordt het dan geen selffulfilling prophecy?

‘En waarom die zeven voor stemming?’ vraag ik, als ik haar een arm geef en we ongehaast – bijna statig – naar de lange roltrap in de richting van het plein voor het station wandelen. Zogenaamd beledigd vervolg ik: ‘Vind je het niet heel leuk om me te zien?’

Terwijl ze met aandacht op de roltrap stapt, zegt ze dat ze juist zin heeft om met mij een bockbiertje te drinken.

‘Maar zo’n reis met bus en trein is toch altijd weer een aanslag op mijn concentratie. Onderweg gebeurt er zoveel dat ik bijna overloop van prikkels. Een deel van de reis hou ik zelfs mijn ogen dicht.’

‘Daarom gaan we het rustig aan doen,’ zeg ik.

Gestaag dalen we de trap af richting het Beatrix Theater, als personages in onze eigen musical.

‘Ja, anderhalf uur lang hebben we alle tijd,’ zegt Mascha met onderkoelde humor.

Een kwartier later zitten we in het grand café in luie rookstoelen. We hebben een plek gezocht in een hoek met zo min mogelijk reuring, wat niet helemaal is gelukt, omdat verderop een groep mannen in een gezellig conclaaf zit dat steeds luider wordt. Omdat we moeilijk een andere plek kunnen gaan zoeken, proberen we ons maar te laven aan hun uitbundigheid.

In de psychologie heet dit verschijnsel ‘*coping*’, een cognitief mechanisme om om te gaan met stress en negatieve gebeurtenissen. Een van de manieren om te *copen* met problemen is relativeren en positieve waarden toekennen aan iets wat eigenlijk als negatief wordt ervaren. Oké, we hebben last van die lawaaiige mannen... maar het is wél gezellig, wat zou het saai zijn als ze er niet waren.

Mascha vertelt dat ze vorige week een slechte dag had, want ze reisde vanuit Den Haag naar Utrecht – wandeling, bus, nog een bus, trein, nog een trein, sneltram, wandeling – om bij haar voormalige werkgever haar telefoon in te leveren. In gezamenlijk overleg is onlangs al besloten dat Mascha haar functie als medisch directeur van een landelijk expertisecentrum niet meer kan uitoefenen, maar nu is tot haar grote verdriet ook duidelijk dat een vervangende baan er niet meer in zit.

Erover vertellend schiet ze vol, iets wat haar tijdens gesprekken regelmatig overkomt. Bij een van onze

ontmoetingen noemde ze zichzelf ‘een tuinsproeier’, want ze huilt snel, terwijl ze dat vroeger bijna nooit deed. Dat heeft te maken met een bepaalde omtremming die ook het gevolg is van niet-aangeboren hersenletsel. Vaak voelt Mascha niet aankomen dat ze gaat huilen.

‘Je kunt ook zeggen dat ik mijn gevoel eindelijk beter een plek kan geven,’ zegt ze nasnikkend en grinnikend tegelijk, ook weer een voorbeeld van coping.

We vergeten de ingeleverde telefoon en andere perikelen.

Mascha houdt haar glas bockbier omhoog en proost ‘op het nu’.

We praten over het indrukwekkende interviewprogramma *Over Leven* van tv-maker Coen Verbraak, waarin mensen vertellen over leven na een ingrijpende gebeurtenis.

‘Iedereen zegt dat dat het best lukt door in het hier en nu te leven,’ zegt Mascha. ‘Wandelen in de natuur. Verbinding zoeken met mensen. Daar gaat het om. Ik heb dat ook gedaan. Het is een sterk overlevingsmechanisme: het hier en nu.’

‘Daarom noemde je Boudewijn in een van onze gesprekken ook jouw persoonlijke Boeddha,’ zeg ik.

Boudewijn is al vijfentwintig jaar Mascha’s ge-
maal en geliefde. Toen er anderhalf jaar geleden bij Mascha een hersentumor werd geconstateerd ter

grootte van een mandarijn, werd Boudewijn voor Mascha ‘de rots waarop de golven kapotslaan’.

‘Boudewijn is het schoolvoorbeeld van rust en leven in het moment. Ik weet niet hoe ik me zonder hem staande had gehouden,’ zegt Mascha, en weer schiet ze vol.

Ze vertelt dat ze via Twitter – op verschillende social media heeft Mascha verslag gedaan van haar hoofdzaken – contact heeft met lotgenoten. Iemand schreef: ‘Hoe doe je dat, boos worden op het lot?’

‘Ik kan het moeilijk,’ zegt Mascha tegen mij. ‘Het lot kan er ook niets aan doen.’

Mascha’s lot is hoe de verwijdering van haar hersentumor leidde tot problemen met spraak, motoriek, energie en concentratie. Na haar operatie in april 2021 heeft ze onnoemelijk veel van haar oude leven prijs moeten geven, niet in de laatste plaats haar baan als arts en zorgverlener.

In een interview dat Mascha geeft over haar hersenletsel, noemt ze zichzelf een zondagskind. Ze komt uit een vriendelijk milieu en heeft een onbezorgde en probleemloze start in het leven. Haar ouders kennen elkaar van het Groningse studentenleven, vader Paul is econoom en wordt later interim-directeur bij grote bedrijven, moeder Margy begint haar eigen praktijk voor massagetherapie.

Via Den Haag strijken de Kamphuizen neer in de

Zuid-Hollandse groeigemeente Alphen aan den Rijn. Hier begint zoon Klaas aan zijn schoolcarrière en de bijna drie jaar jongere Mascha gaat naar de peuterspeelzaal. Het gezin is harmonieus, hoewel Paul door zijn werk erg vaak afwezig is. Margy, oorspronkelijk afkomstig uit Indonesië, leert haar kinderen de geneugten van zelfbereide spekkoek en babi ketjap, die urenlang staat te pruttelen in de keuken.

Mascha is levenslustig, soms op het driftige af. Ze doet veel aan sport, trekt er vaak op uit, onderneemt talloze activiteiten en wordt omringd door vriendinnen. Op school is ze ambitieus, om niet te zeggen streberig. Als ze in haar eentje is speelt ze ‘juffrouwetje’, dan vult ze een schriftje in met expres fout beantwoorde sommen, zodat ze die als juf kan nakijken met strepen en krullen.

Omdat ze later op de middelbare school zo van sport houdt – ze is fanatiek volleybalster, traint vijf keer per week en zit in de selectie van haar vereniging – besluit ze om sportleraar te worden. Dit voornemen wordt uit haar hoofd gepraat door nota bene haar eigen gymdocent, die vanwege Mascha’s hoge rapportcijfers een andere toekomst voor haar ziet, bijvoorbeeld die als sportarts. In Utrecht zit een bevlogen hoogleraar sportgeneeskunde en dus schrijft Mascha een vlammeende brief aan de Utrechtse lotingscommissie, waarna ze wordt ingeloot bij de studie medicijnen in Utrecht.

Er zijn legio redenen om arts te willen worden, variërend van de innerlijke behoefte om zieke mensen te genezen tot de maatschappelijke status die het vak oplevert. Dat laatste interesseert Mascha niet, maar ook het zorgzame is bij aanvang van haar studie niet per se een drijfveer.

‘Het was voor mij geen jarenlang gekoesterde wens om dokter te worden, ik zocht een studie waar lichaam en geest bij elkaar kwamen. Het had voor mij ook psychologie of sociologie kunnen zijn,’ zegt ze tijdens een van onze gesprekken. Al te hoge verwachtingen van de opleiding heeft ze niet, al was ze wel aangenaam verrast. Mascha: ‘Ik vond alles wat ik leerde interessant: anatomie, dat ik later zelf nog heb gedoceerd; de citroenzuurcyclus; *Stryer Biochemistry*, eindeloze formules die we in ons hoofd moesten stampen... De leerstof lag me zeer.’

Geneeskunde is traditioneel een uitermate schoolse opleiding met lessen van negen tot vijf. De avonden zijn er voor Mascha’s vaste sporttrainingen, dus al te veel sociaal leven heeft ze niet. Het is moeder Margy die haar nog thuiswonende dochter aanspoort te hospiteren voor een vrijstaande kamer in een studentenhuus, want ze vindt dat Mascha ook moet genieten van het studentenleven.

En zo komt Mascha in de Utrechtse arbeiderswijk Lombok terecht als jongste bewoonster van een bovenwoning in de J.P. Coenstraat, waar ze samen-

woont met Irene, Agnes en Marijke. Het is het begin van een geweldige tijd en een vriendschap die nog altijd duurt. Jarenlang geven de vier J.P. Coensters huisfeesten, ze organiseren leesclubs en vieren sinterklaas en kerst. De blijmoedige onbezorgdheden die bij die jaren passen. ‘De J.P. Coen’ wordt het centrum van gezelligheid, een verzamelplaats voor medestudenten en een magneet voor aanbidders.

Van wie ik er één ben. Mijn beste vriend en huisgenoot Bert krijgt een relatie met Marijke ‘van de J.P.’ en op een van de avonden dat we in een gemixt gezelschap samenscholen in ons stamcafé Flater aan de Oude Gracht (bekend van Berts slogan ‘*See you later in Flater*’) bloeit er iets op tussen Mascha en mij. Het is lang geleden en onze liefde duurt niet langer dan een halfjaar, maar de verliefdheid van toen is er wel de reden van dat ik dertig jaar later meehelp met het schrijven van dit boek.

In de periode dat Mascha en ik iets krijgen, begint zij net aan haar coschappen en werk ik als nachtportier in een Utrechts ziekenhuis, waar zij op gezette tijden langskomt als ik achter mijn receptiebalie zit te zwoegen aan een hoofdstuk van een of ander hemelbestormend boek (in mijn roman *Ik omhels je met duizend armen* uit 2001 zit een vergelijkbare scène). Onze verkering is licht en zwaar tegelijk, studentikoos en gemeend, gepassioneerd en ongedwongen, en uiteindelijk maakt de meest rusteloze van

ons twee het na verloop van tijd uit om de vleugels verder uit te slaan (om precies te zijn Mascha).

Na onze relatie zien we elkaar nog af en toe vriendschappelijk, soms in Utrecht, soms in Delft bij Mascha's nieuwe liefde Boudewijn. Als ik voor de beschrijving van een vasectomie in mijn Boekenweekgeschenk *Gala* (2003) een beroep op haar doe, geeft Mascha mij een anderhalf uur durend college over de fascinerende techniek van het snijden in zaadleiders. Typisch een onderwerp voor oud-geliefden.

Ook als een collega-schrijver en ik ons storten op de medische dramaserie *De Co-assistent* (uitgezonden door Net5), waarvoor we de eerste twee seizoenen schrijven, is het logisch dat ik een beroep doe op de enige coassistent die ik van dichtbij heb gekend. Mascha leent me vele mooie verhalen, indrukken en casussen die ik dankbaar in de serie verwerk.

Hoewel Mascha haar opleiding wellicht wat achteloos is begonnen, wordt ze tijdens haar coschappen gegrepen door de artsenuit. Haar hoofd is inmiddels gevuld met kennis, maar door het contact met patiënten ontsteekt het vuur voor geneeskunde pas echt.

Mascha: 'Bij een bepaald vak moesten we gesprekken oefenen. Tijdens de les kreeg ik een vrouw voor me die daadwerkelijk borstkanker had. Ik herinner me hoe ik in die spreekkamer zat en dat het plot-

seling tot me doordrong dat er daadwerkelijk een *patiënt* tegenover me zat, een mens, iemand die ziek was en het zwaar had. Dat was heftig en kwam hard binnen.’

Ze omringt zich tijdens haar studie met vriendinnen die allen net zo begeistert door het vak zijn geraakt als zij. Een van hen is Leonoor van Dam van Isselt, inmiddels gepromoveerd in de ouderengeneeskunde en werkzaam bij het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC). Na een vergadering van een commissie van studenten geneeskunde – medio jaren negentig – zitten ze samen aan het bier. Mascha zou graag een paar weken naar Azië gaan, maar ze heeft nog niemand gevonden die met haar mee wil. In een opwelling roept Leonoor dat ze graag meegaat, waarna de reis het startschot wordt van een intense vriendschap die tot op de dag van vandaag duurt.

Een tijdje volgt Mascha als extra vak sportgeneeskunde, maar die tak trekt haar steeds minder, omdat sportartsen hun patiënten vaak tijdelijk moeten oplappen in plaats van genezen.

Vooral kindergeneeskunde is een vak dat Mascha grijpt. Als 25-jarige trekt ze met haar bevriende studiegenoot Winfried naar Afrika voor een uitwisselingsprogramma van MeMiSa, de Medische Missie Samenwerking. Samen zitten ze op een compound in Kenia nabij de stad Kakamega, waar het plaatselijke ziekenhuis wordt gerund door een gepensioneerde

Nederlandse chirurg. Hiv raast rond, veel kinderen sterven aan aids. De meeste indruk maakt een baby met een dikke buik, die moet spugen en diarree heeft doordat haar immuunsysteem is aangetast. Mascha geeft het meisje lapmiddelen tegen uitdroging. Na heftige discussies met de vader van de baby wordt het meisje getest op hiv. Mascha wil de vader zelf ook laten testen, wat hij weigert.

‘Het meisje, ik weet niet meer hoe ze heette, stierf in mijn armen,’ vertelt Mascha. ‘Ik ben in tranen weggelopen, wat blijkbaar bijzonder was, want een geëmotioneerde witte dokter zagen ze niet vaak.’

Nadat Winfried haar heeft getroost wil ze met de vader van het overleden kindje afspraken maken over de bescherming van zijn andere kinderen. De man is boos dat Mascha zijn dochtertje heeft laten sterven en ontkent dat ze aids had. Die avond huilt Mascha zich in slaap.

Hoewel ze uiteindelijk het besluit neemt geen tropenarts te worden, weet ze wel dat ze verder wil in de kinderartsenij: ‘Kinderen zijn afhankelijk van hun ouders. Als ouders hun verantwoordelijkheid niet nemen, komt niemand voor die kinderen op. Dus als jij het niet doet, wie dan wel?’

Na terugkomst werkt ze in het Utrechtse Diakonnessenhuis op de afdeling kindergeneeskunde, waar de levensvreugd van de kinderen zelf haar raakt. ‘Een zevenjarig meisje met kanker dat zich voortdu-

rend verstopte achter de deur om mensen aan het schrikken te maken met een bal. Zij moest daar erg om lachen en ik lachte met haar mee. Zelfs als je heel erg ziek bent, wil dat nog niet zeggen dat je humor is verdwenen.’

Als Mascha is afgestudeerd, kan ze via een korte stop in de kinderpsychiatrie aan de slag als arts-assistent kindergeneeskunde. Na een jaar begint het haar op te vallen dat verpleegkundigen een veel grotere impact hebben op de verzorging van kinderen dan artsen. Ze overweegt om zich tot verpleegkundige te laten omscholen, als haar op een goede dag wordt gevraagd te solliciteren naar een onderzoeksbaan bij TNO in Leiden, in samenwerking met het LUMC, naar de kwaliteit van leven van jongvolwassenen met een aangeboren hartafwijking. Het onderzoek mondt uit in een dissertatie.

Nooit eerder heeft Mascha erover nagedacht om te promoveren, maar nu het op haar pad komt, stort ze zich er met overgave op. Met broer Klaas en oud-huisgenote Agnes als paranimfen presenteert ze na vier jaar haar proefschrift. In haar stellingen neemt ze een uitspraak op van de Dalai Lama: *‘Remember that the best relationship is one in which the love for each other exceeds the need for each other.’* Het zal een wijsheid blijken te zijn die later in het leven van Mascha zal terugkomen.

Ze sluit af met een eigen, nogal omineuze stelling:

‘Hoe moeilijker het pad, hoe mooier het (voor)uitzicht.’

Ondertussen heeft Mascha Boudewijn ontmoet, een in het Tukkerse dorp Losser geboren geodetisch ingenieur, oftewel iemand die meetgegevens over het aardoppervlak verzamelt en verwerkt in kaarten. Boudewijn is erg sportief, houdt van reizen en bergbeklimmen. Ergens in 1997 organiseren vrienden van vrienden een zeilweekend in Friesland. Twee klieken komen bij elkaar: Delftse techneuten en Utrechtse artsen. Dat klinkt wellicht romantisch, maar het klikt voor geen meter tussen beide groepen. Desalniettemin heeft een vriend van Boudewijn een oogje op Mascha, maar zij niet op hem. ’s Avonds doet Boudewijn bij het kampvuur een didgeridoo na, een act waar Mascha erg om moet lachen.

Een paar weken na dit weekend vraagt Boudewijn haar telefoonnummer aan de vriend die het weekend heeft georganiseerd. Zoiets heeft hij nog nooit gedaan. Hij nodigt Mascha uit voor een strandwandeling en tijdens deze tocht van Scheveningen naar Katwijk – dertien kilometer lang – slaat de vonk over. Bij aankomst in Katwijk zijn ze smoorverliefd en na twee jaar verlaat Mascha Utrecht om bij Boudewijn in te trekken.

Haar werk bij TNO brengt haar ondertussen in contact met jeugdartsen, een ander soort dokters dan kinderartsen. Het verschil: kinderartsen zijn acute

genezers, jeugdartsen voorkomers. Of in jargon: kinderartsen werken in de curatieve zorg, jeugdartsen in de preventieve zorg. Er zijn in Nederland ongeveer 1600 jeugdartsen die werken op consultatiebureaus, revalidatiecentra, scholen, asielzoekerscentra en GGD's.

De jeugdartsenij wordt Mascha's roeping, een vak dat ze meer dan twintig jaar uitoefent, onder meer als dokter bij een consultatiebureau. Enthousiast vertelt ze: 'Het mooie aan het werk van jeugdarts is dat je alleen je handen en voeten hebt om een kind te onderzoeken. Geen bloedonderzoek, geen echo's, alleen maar observeren en luisteren, dat maakt ons vak zo mooi. Maar ook bijzonder moeilijk, want als jeugdarts moet je altijd een balans zoeken tussen observeren en alarmeren.'

Zo is er de keer dat Mascha bij een controle op het consultatiebureau een baby treft die alle kenmerken lijkt te hebben van het syndroom van Down. Ze staat in dubio, want als ze dit tegen de moeder zegt, zal ze grote stress veroorzaken, maar als ze het laat passeren, is het ook niet goed. Ze kan de huisarts verwittigen, maar besluit de kwestie toch voor te leggen aan de moeder zelf. Het bijzondere is dat die de kenmerken zelf ook al heeft gezien, maar niet met haar vermoedens naar een kinderarts durfde te gaan. De vrouw zegt dat haar baby sprekend lijkt op haar vader als baby, waarop Mascha haar vraagt bij

een volgende screening een babyfoto van opa mee te nemen. Inderdaad lijkt de man als baby duidelijk down te hebben, maar als volwassene dus niet. In overleg met de moeder besluit Mascha het erbij te laten, een juiste beslissing, want de baby blijkt uiteindelijk niets te hebben en de ontwikkeling verloopt uitstekend.

In de twintig jaar dat Mascha als jeugdarts werkt, maakt ze een enorme professionalisering mee, die ze deels zelf aanstuurt als voorzitter van de AJN, de overkoepelende wetenschappelijke vereniging van jeugdartsen. Haar onderzoekswerk komt van pas bij het schrijven van richtlijnen en het geven van onderwijs.

In 2018 wordt ze medisch directeur van het Landelijk Expertise Centrum Kindermishandeling (LECK), een samenwerking tussen grote ziekenhuizen en het Nederlands Forensisch Instituut. Het LECK geeft artsen advies en scholing over (het vermoeden van) kindermishandeling. Haar baan maakt haar nationaal en internationaal een van de autoriteiten op dit gebied.

Mascha heeft haar carrière nooit gepland en veel komt op haar pad. In haar werk als arts, onderzoeker en bestuurder is ze altijd een *overperformer* geweest, een goudhaantje dat zich voortdurend laat gelden ('goudhennetje' verbetert Mascha mij). Ze is altijd buitengewoon druk, zowel in haar privéleven

als in haar werk, zowel in het echt als online. Een van haar collega's noemt haar een verwoede 'social-media-kwartiermaker', omdat ze zich op kanalen als Twitter en LinkedIn met niet-aflatende energie opwerpt als pleitbezorger van de jeugdgezondheidszorg en de preventie van kindermishandeling. Als in 2019 in Rotterdam een groot internationaal congres over jeugdgezondheidszorg wordt georganiseerd, is Mascha de voorzitter.

In 2022 wordt er na twee jaar van coronaperikelen eindelijk een nieuwe editie van het symposium georganiseerd, ditmaal in het Kroatische Split. In korte tijd is er veel veranderd, niet alleen in de wereld, ook met Mascha. Een dag voor het samenzijn zal losbarsten ontvangt Mascha een appje van Henrique Sachse, voorzitter van het bestuur van een internationaal netwerk jeugdgezondheidszorg. Vanuit haar hotelkamer in Split laat Henrique weten dat ze Mascha zo mist op het congres.

Mascha schrijft vier woorden terug waarin ze haar tegenwoordige leven en gemoedstoestand terugbrengt tot de essentie: 'Ik mis mij ook.'